

Libris .RO  
respect per  
Redactare: Anca Tach  
Tehnoredactare: Mihail Vlad  
Pregătire de tipar: Marius Badea  
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CLAYTON, ALICE

Amor la Sausalito : Bocănilă #2 / Alice Clayton ; trad. din lb. engleză de

Adriana Ciorbaru. - Pitești : Paralela 45, 2020

ISBN 978-973-47-3270-8

I. Ciorbaru, Adriana (trad.)

821.111

*Rusty Nailed*  
Alice Clayton

Copyright © 2014 by Alice Clayton  
Originally published by Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.

Copyright © Editura Paralela 45, 2020  
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.  
[www.edituraparelela45.ro](http://www.edituraparelela45.ro)

Foto copertă: [www.shutterstock.com](http://www.shutterstock.com)

# Alice CLAYTON

## Amor la Sausalito Bocănilă #2

Traducerea din limba engleză de  
Adriana Ciorbaru

**Editura Paralela 45**

## Mulțumiri

Această carte s-a născut din dorința voastră de a mai petrece ceva timp cu Simon și Caroline. Vă mulțumesc pentru că ați așteptat-o cu răbdare, ați recomandat-o tuturor prietenelor și ați crezut în continuare că senzualitatea poate coexista foarte bine cu caraghioslăcul.

Îi mulțumesc redactorului meu, Micki Nuding, și întregii echipe de la Gallery Books pentru că și-au asumat riscul uriaș de a publica un autor nou. Nici acum nu sunt încă sigură că nu e totul un vis.

Îi mulțumesc poliției detaliilor pe tema San Francisco/Sausalito, neasemuita Staci Reilly. Și da, liftul de deal există și Staci v-ar putea istorisi o poveste sau două...

Îi mulțumesc familiei, care are răbdare nesfârșită cu mine când se apropie termenul de predare și nu mai am timp de nimic altceva și pentru că nu uită că munca e muncă, chiar și atunci când o prestezi în pijamale.

Le mulțumesc bloggerilor care ne promovează pe noi, scriitorii, și ne ajută să punem cărțile în mâinile cititorilor. Eu însămi sunt în primul rând o cititoare și doar apoi o scriitoare. Vă apreciez plăcerea de a povesti despre ultima lectură mai mult decât vă puteți închipui.

Le mulțumesc câtorva dintre autoarele mele preferate, pe care le pot numi acum prietene:

Kristen Proby, Tiffany Reisz, Jennifer Probst, Ruthie Knox, Kresley Cole, Samantha Young, Sylvia Day, Helena Hunting, Debra Anastasia,

Mina Vaughn, Leisa Rayven, EL James, Katy Evans, Jasinda Wilder. Vă mulțumesc, doamnelor.

Mulțumiri Christinei Hogrebe, prietena și agenta mea publicitară, care se luptă să îmi pună cărțile pe rafturile librăriilor. Ești o curajoasă și te apreciez într-o mie de feluri. De-abia aștept următoarea ocazie de a sărbători ceva cu o masă bună la Mohonk.

Îi mulțumesc uneia dintre cele mai vechi și dragi prietene, Jessica Royer-Ocken, care a trecut prin focurile iadului pentru a scoate ceva din cartea asta. Prin focurile iadului înțelegând faptul că pun virgulele aiurea și n-am habar de formatare. Este cutia mea de rezonanță. Ca să nu mai spun că se pricepe și la gătit!

Le mulțumesc complicele mele PQ și Lo (le știți drept Christina Lauren). Pentru podcasturi, pentru mesaje, pentru Turnul Groazei.

Și, nu în ultimul rând, un mulțumesc mare, mare de tot, cititoarelor mele nemaipomenit de loiale. Celor care au fost aici de la început și celor care de-abia acum se imbarcă în călătoria asta nebunatică. Bine ați venit la bord!

Alice  
XOXO

## Prolog

Ce vremuri bune, ce vremuri dezbrăcate...

### Decembrie

N-am petrecut niciun Crăciun departe de familie. Crăciunul, pentru mine, *înseamnă* familie: familia imediată, familia extinsă și, mai târziu, familia creată. Rudele și prietenii se strâng, împodobesc bradul, împachetează cadouri, prepară și consumă lichior de ouă. Ca într-un tablou al lui Norman Rockwell, dar cu un unchi beat. N-aș schimba asta pentru nimic în lume.

Cu excepția aceluia an. Crăciunul ăla a fost complet diferit. Rockwellian, dar cu o notă bocănitoriană.

Ca fotograf liber profesionist, Simon avea o slujbă foarte mișto. Călătorea în toată lumea cu contracte de la National Geographic și Discovery Channel sau de la oricine altcineva avea nevoie de foto-reportaje din colțurile cele mai îndepărtate ale Pământului. În momentul ăla avea misiunea de a prezenta orașele europene îmbrăcate de sărbătoare și pentru asta avea să fie plecat toată luna decembrie.

De când deveniserăm în mod oficial „noi“, intraserăm în propria normalitate. El continua să bată lumea pentru a-și face treaba: Peru, Chile, Anglia, ba chiar un weekend prelungit la LA pentru un reportaj la Conacul Playboy... treabă grea.

Dar când globe-trotterul meu era acasă, chiar era acasă. Acasă cu mine, în apartamentul meu sau în al lui. Acasă cu mine, unde luam cina împreună cu Jillian și Benjamin sau jucam poker cu celelalte cupluri care sunt prietenii noștri cei mai buni. Acasă cu mine, în patul meu sau al lui, în bucătăria mea sau a lui, pe *insula* lui din bucătărie sau a mea – acasă.

Și totuși, părea că Simon e mereu plecat de Crăciun. Fusese la Roma, pentru messa din Piața San Pietro. În Insulele Vanuatu din Pacificul de Sud, prima zonă orară în care se sărbătorește Anul Nou. Ba chiar într-un an călătorise la Polul Nord și făcuse un înger de zăpadă la miezul nopții.

Ciudat, ați zice? Nu chiar. Părinții lui muriseră într-un accident de mașină când el era în liceu. La optsprezece ani i se răsturnase universul. Rămas singur pe lume, a părăsit după câteva luni Philadelphia, s-a înscris la Stanford și nu s-a mai uitat niciodată înapoi.

Mda, Crăciunul nu era un motiv de bucurie pentru el. Începeam să-l înțeleg pe Bocănilă al meu, dincolo de om, mit, legendă. Sărbătorile erau sensibile. Și, ca nou cuplu, Crăciunul împreună cu familia mea ar fi fost o chestie foarte complicată. Nici măcar nu-i cunoscuse încă, iar un Crăciun cu familia Reynolds nu ar fi fost, probabil, cea mai bună ocazie de a face pasul major spre „noi“.

Așa că nu m-am mirat când am văzut că plănuiește să fie plecat toată luna. Surpriza a fost a lui când m-am autoinvitat cu nerușinare.

— De la Praga mă duc la Viena, apoi la Salzburg și probabil că mă prinde acolo Crăciunul. Au un festival la care...

— Taci. Vreau...

— Iar? Doamne, sunt bun. N-a trecut nici o oră...

Și-a lipit mâna de zona dintre picioarele mele. Stăteam întinși în pat, într-o noapte de sfârșit de noiembrie. Era acasă pentru câteva zile între două călătorii și de-abia dacă ne dădeam jos din pat.

— Nu, Simon, vreau să vin cu tine în Europa. Să ne petrecem primul Crăciun *împreună*. O să fie frumos!

— Și părinții tăi? N-o să fie dezamăgiți?

— Ba da, dar o să le treacă. O să fie zăpadă?

— Zăpadă? Da, sigur că o să fie zăpadă! Ești sigură? Eu am tot fost singur de Crăciun, pentru mine nu-i mare lucru, a spus ocolindu-mi privirea.

Am zâmbit și i-am ridicat bărbia.

— Pentru mine *este* mare lucru! În plus, am o săptămână liberă între Crăciun și Anul Nou, așa că vin. Așa rămâne.

— Cam faci pe șefa, domnișoară Reynolds, a remarcat, mutându-și mâna hotărât mai la sud.

— Păi sunt, domnule Parker. Dă-i înainte cu ce faci acolo... mmm...

Și uite-așa m-am trezit într-un basm de Crăciun. Am zburat la Salzburg, în Austria, unde am stat într-un han micuț din centrul vechi – afară ninge, copacii sclipeau, încărcăți cu mii de luminițe albe, iar Simon arăta ridicol de adorabil cu căciulița lui de schi cu moț. În dispoziție turistică, aranjase o plimbare cu sania trasă de cai – iar caii aveau la gât zurgălăi adevărați! În ajunul Crăciunului, sub o plapumă groasă și lipită de Simon, m-am uitat pe geam la oraș și la râul argintiu în lumina lunii.

— Ce mă bucur că ești aici, a șoptit Simon și m-a mușcat ușor de ureche.

— Știam că o să te bucuri, am chicotit în timp ce își strecura o mână pe sub tricoul meu.

— Te iubesc, a murmurat, cu vocea caldă.

— Eu te iubesc și mai mult, am răspuns cu ochii umezi.

O nouă tradiție? Rămâne de văzut...

• • •

## 14 februarie

SMS-uri între Simon și Caroline:

Sunt jos, ești gata?

Aproape. Mai am să mă îmbrac. Hai sus.

Acum urc scările. O să  
întârziem.

Ține-ți pantalonii pe tine și nu  
întârziem.

E prima dată când aud asta.

Nu mai da cu picioarele în ușă  
și intră odată!

Am apăsat pe butonul „trimite“ și mi-am reluat poziția, sprijinită de insula din bucătărie. Am auzit cheia lui în ușă și mi-am înăbușit un hohot de râs. Trebuia să ne întâlnim cu gașca, pentru o cină romantică, în douăzeci de minute. Dacă era aglomerat, aveam noroc să ajungem în patruzeci. Dacă aveam și mai mult noroc, nu mai ajungeam deloc.

— Iubito! Ce faci? Trebuie să plecăm, a strigat din ușă.

L-am auzit trântindu-și geanta pe podea și venind pe hol.

Am oftat dramatic și am strigat:

— M-am răzgândit cu ieșirea. Nu mă simt prea bine.

Pașii s-au oprit brusc. Aș fi pariat pe oala mea sub presiune Le Creuset că își trece degetele prin păr și își înhite un oftat.

De două săptămâni îl tot băteam la cap să mă scoată în oraș de Ziua Îndrăgostiților și insistasem să ne întâlnim și cu prietenii noștri. Dar el era în San Francisco doar pentru o săptămână și știam că nu își dorește decât să stea acasă, să vegeteze pe canapea și să facă dragoste cu iubita lui.

*Iubita lui.*

Încă mi se face pielea de găină când mă gândesc la asta. Sunt iubita lui Simon. Simon, care a fost Stăpânul Haremului, este acum iubitul meu.

Așa că, după ce i-am tot dat de înțeles de pe la mijlocul lui ianuarie că aș vrea să fie acasă de Ziua Îndrăgostiților, și după ce am stat ore-n șir la telefon cu Sophia și Mimi ca să aranjăm seara perfectă în oraș,

hotărârea mea de ultim moment de a rămâne acasă îl făcea, probabil, să se întrebe la ce i-o fi trebuit, la urma urmei, o iubită.

— Ești sigură? Credeam că îți doreai să...

A amuțit când a ajuns în dreptul bucătăriei și a dat cu ochii de mine. Cocoțată pe insulă, dotată cu un șorț, un zâmbet poznaș și pantofi cu toc înalt. Și ținând în poală o plăcintă cu mere.

— Păi, da, îmi doream, am zis. Dar e un restaurant aglomerat. Crezi că m-ar primi în ținuta asta?

Am sărit jos de pe insulă și am făcut o piruetă. Ei, da, aveam pe mine un șorț – și doar atât. De fapt, să nu uităm de pantofii cu toc.

— Caroline, m-ai făcut praf, a bâiguit.

Am zâmbit și mai larg.

— Am plăcintă.

— Sigur ai.

— Prostuțule, am făcut-o pentru tine. Plăcinta ta cu mere, de-abia scoasă din cuptor. Nu trebuie decât să vii încoace și s-o iei.

Am rupt o bucățică și am trecut-o prin zeama dulce și aromată care se adunase în tavă. *Ce-o să vrea mai întâi? Plăcinta sau pe mine?*

S-a dovedit că și una, și alta.

### Aprilie

— Zău, credeam că facem progrese. Ne uităm la baseball împreună, îți dau pe furiș unt de arahide, și tu? De ce? *De ce* continui să faci asta? Mai mult decât atât, de ce continui eu să-ți permit?

Când am ajuns în fața ușii, am auzit conversația asta în apartamentul meu. Simon era singur acasă – poate vorbea la telefon. După ce am intrat și am tras cu ochiul în camera de zi, m-am lămurit. Simon stătea față-n față cu Clive, motanul meu, și între ei se afla sveterul lui Simon de la Stanford. Clive își „marcase teritoriul“ de mai multe ori la începutul relației noastre, dar trecuse o vreme de când nu mai găsea necesar să-i amintească lui Simon cine e cu adevărat bărbatul în casă. Amândoi credeam că depășise momentul. Se părea că nu...

M-am abținut să râd când am văzut cât de serios se uită Simon la Clive și cu câtă degajare tratează Clive problema, fâlfâindu-și coada de parcă nu-i era atașată de corp. M-am întors tiptil pe hol și apoi am zăngănit tare clanța ca să le dau de știre că am venit acasă.

Când am intrat din nou în camera de zi, Simon citea nonșalant ziarul. Nu a pomenit nimic de conversația pe care tocmai o purtase cu pi-soiul meu.

M-am prefăcut că nu am văzut nimic și nici nu am întrebat ce cau-tă sveterul în coșul de gunoi, când l-am găsit acolo câteva ore mai târziu.

### Mai

Un zgomot umplea dormitorul, spărgând noaptea și bubuindu-mi în urechi. Un hârșăit ca de ferăstrău, un vacarm de origine nedeterminată, mi-a întrerupt visele cu Clooney. Mă coceam, cu un trup foarte cald în-fășurat în jurul meu. Din gură i se revărsau, direct în creierul meu, sune-te oribile. Am căutat un colțișor mai răcoros al pernei, dar era greu să mă pun la adăpost de valurile de căldură și de zgomot pe care le emana.

Până și Clive se retrăsese la o distanță sigură, cocoțat pe șifonier.

Amintindu-și de copilărie, picioarele mele au împins cu toată for-ța masa sforăitoare și transpirată care îmi umplea patul și îmi distrugea somnul.

— Uuf!

S-a trezit brusc și s-a lipit și mai tare de mine. M-am dat jos din pat, cu perna – care deja scotea aburi – în brațe.

— Iubito, ce faci? Mi-ai dat un picior?

— Trebuie să încetezi! am țipat.

— Să încetez? Ce să încetez? Haide... treci înapoi în pat, a bolbo-rosit, aproape întors în visele lui, în care se părea că e tăietor de lemne.

— Să nu-ndrăznești să adormi la loc! Gata! Cu! Sforăitul! am țipat de ziceai că-s posedată.

— Sforăit? Ei, hai, nu poate fi chiar atât de rău!

I-am smuls perna. Capul i-a căzut pe saltea.

— Dacă eu nu dorm, nu doarme nimeni! Faci prea mult zgomot și mă înfierbânți! am urlat.

— Parcă ne plăcea asta, nu?

— Aaaah!

— Aoleu, nu cumva ești la SPM? a întrebat, cu un licăr de groa-ză în ochi.

Simon și-a sfârșit noaptea în apartamentul lui de vizavi. Aveam nevoie de somn.

### Iulie

— La naiba, Caroline, a fost uluitor.

— Da, a fost, am susurat, înconjurându-l cu picioarele, trăgân-du-l mai aproape de mine, simțindu-l încă înăuntrul meu.

Și-a potrivit răsufarea după a mea, relaxându-se în timp ce îl scăr-pinam ușor pe cap cu o mână, iar pe cealaltă mi-o plimbam pe spate-le lui. După câteva minute s-a ridicat într-un cot. I-am netezit părul.

— N-ai terminat, nu-i așa?

— Nu, scumpule, dar a fost fantastic oricum.

— Lasă-mă să rezolv asta, a insistat, punându-și mâna între noi, surprins când l-am oprit. Iubito?

— Orgasmul nu e totul, știi? Poate fi nemaipomenit oricum. În unele nopți, să fiu aici, lângă tine, este tot ce-mi trebuie, am zis, trăgându-l în jos pentru un alt sărut, lent și dulce. Te iubesc atât de mult, i-am șoptit în ureche și am simțit cum zâmbește.

După Marea Vacanță a Orgasmului, care, în capul meu, este de-numirea oficială a ceea ce pătimisem înainte de a fi cu Simon, era tot timpul cu mine? Sigur că nu, nu de fiecare dată. Dar în general era acolo, ba chiar era acolo pentru O multiplu, și uneori îl aducea și pe G cu el. Alea erau nopțile în care mai că îmi dădeam duhul.

Oricât de mult îmi plăcea sexul pe masă, sexul la duș, sexul pe po-deaua bucătăriei și sexul pe scara blocului – ei, da, s-a întâmplat într-o

noapte –, sexul liniștit era totuși preferatul meu. Cu Simon deasupra, simțindu-i greutatea bună și dragostea bună pe mine, peste mine, în mine, în jurul meu. Și dacă din când în când O nu-și făcea apariția, nu conta absolut deloc.

Știam că o să revină.

Simon s-a întors în pat, aducând o sticlă cu apă, cu Clive după el. Clive avea înțelepciunea să se țină departe când făceam dragoste – atacasă o dată și nu ieșise bine. Sticla de apă era semnalul că poate veni înapoi la cuibărit.

Am pornit televizorul pe canalul de știri ca să văd cum avea să fie vremea în ziua următoare, dacă o să avem nevoie de umbrelă. Fiecare pe partea lui, cu Clive între noi, am urmărit buletinul meteo, mână-n mână.

Viața era frumoasă.

• • •

### August

- Hai, dă-i drumul, știu că mori să spui asta.
- Nu cred că e cazul, Caroline. Gemetele tale spun totul.
- Nu, nu, știu că vrei. Nu te sfii.
- Foarte bine. Ți-am spus eu.
- Te simți mai bine?
- Da.
- Bun. Acum ține-ți gura și lasă-mă să-mi văd de tăiței.

Simon a râs și eu am tăbărât înapoi pe *pho*, o supă vietnameză de tăiței absolut delicioasă. Ani de zile crezusem că nu-mi place mâncarea vietnameză. Faptul că o mâncam în Vietnam presupun că m-a făcut să îmi schimb părerea.

Relația cu Simon avea și partea asta grozavă. Mă invitase într-o excursie în Asia de Sud-Est: Laos, Cambodgia, sfârșind în Vietnam. Nu putusem să-l însoțesc pe toată durata călătoriei, dar ne-am întâlnit

la Hanoi și am petrecut o săptămână în timp ce el fotografia pentru National Geographic. Am vizitat sate și orașe, am rătăcit pe plaje cu nisip fin și pe creste de munte tăcute. Am mâncat mâncare uluitoare în fiecare zi și ne-am iubit în fiecare noapte.

În momentul ăla eram în largul Golfului Ha Long, delectându-ne cu masa minunată care fusese pregătită pe casa plutitoare în care ne aflam. Am privit insulițele care spărgeau suprafața apei ca niște spinări de dragoni înălțându-se din adâncuri. Soarele apunea, era foarte cald și, ca să se răcorească, Simon plonjase din spatele vasului. Apa îi șiroia pe piele, bermudele îi erau lipite de picioare și pieptul lui gol era chiar mai apetisant decât *pho*, așa că viața era bună.

Dintre toate excursiile noastre împreună – ieșiri de weekend sau călătorii de o săptămână în locuri exotice –, asta era cea care chiar mă dăduse peste cap. Vietnamul era magic, amețitor și magnific. Deja voiam să vin înapoi. Voiam ca *el* să mă *aducă* înapoi acolo.

Am continuat să-mi sorb supa, el și-a desfăcut o bere Tiger și ne-am zâmbit larg. Lunile petrecute împreună creaseră o obișnuință în care nu era nevoie de cuvinte. Când m-am întors să privesc asfințitul, m-a tras la el în poală. Eram fierbinți și lipicioși, sărați de la apa mării și transpirație. De două zile eram doar în costum de baie și sarong. Mâinile lui mi-au cuprins coapsele, cu degetele mari sub țesătură.

- E bine, nu-i așa?
- E atât de bine.

Am urmărit scufundarea soarelui în golf și apoi m-am întors să-l sărut, simțind în stomac fluturii care nu mă părăsiseră nicicând. Sper să nici n-o facă vreodată.

### Septembrie

- Hei.
- Hei.
- Ești trează?
- Nu prea. Stai așa, ce-i cu tine aici?